

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Antike Billeder

Citation: Hertz, Henrik: "Antike Billeder", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel, 1851-62., s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid61292/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Antike Billeder.

(Fragment.)

I.

Først man øined' en ruumelig Havn. De søgrenne
Bølger
Skullede langsomt op med Skulps mod Damningens
Bolværk.
Udenfor strakte sig vidt, som en bred, uendelig
Flade,
Havet, rødmeende mildt i Solens spukende
Straaler,
Løstbevæget endnu, med enkelte, toppede Bøl-
ger.
Foran var gjort med Kunst af sneehvidt kalkede
Maursteen
Knejsende høit et Kæstel, der befjærmede Havnen
mod Voldsmænd.
Ovenpaa stod med speidende Blik den trosfaste
Bogter,

Der, naar Matten falbt paa, med klingende Stemme
forlyndte,
Gyergang hift i den ftummende Sø han vined'
et Fartoi.

Men ved Indløbet nær, og holdt af det mægtige
Kufer,
Laac et feilfærdigt Skib, tiltaklet og opfyldt af
Sofokk.
Naar den ukyndige Mand den gjærende Brunnel
betragied',
Sikkert han føit maatte troe, der herfled' en evig
Forvirring.
Dækket var fuldt af indviklede Loug, fom Matroserne
traf i;
Hift man heifte med Hviir en Mast, og udspendte
Seilet;
Andre flabred' berop og fastbandt flaget ved
Stangen.
Langs med Røllingen løb med Vil den gefthæftige
Skibftok,
Værende værfomt paa den lifligt dampende
Gryde.
Gyergang han traf paa en Mand af Byrd og agtet
i Raadet,

Sagde han til ham med høflige Bif: „O, vogt
eder, Herre!“
Men naar han traf paa en ringe Matros, der lidet
var anset,
Bandede han og freg: „Hallunk! har du Dien
i Goo'det?“
— Saalebes maatte man troe, der hersked' en evig
Forvirring.

Men iblandt Brimmelen stod paa Dækket Far-
tsiets Fører,
Skuende med det rolige Blik paa Matrosernes
Gjerning.
Ei blev der haelt et Loug undtagen det var med
hans Villie.
Naabte han til sit Mandskab høit, da lystred' ham
Alle;
Ihi de vidste det vel, han var deres Anker i
Nøden.

Da nu Alt var parat, og Vinden, lovende
Medbør,
Fyldte de klynkende Seil, da bad med oprakte
Hænder
Skibets Fører en Bøn til hver af de mægtige
Guder.

„Zeus, altskyende Gud!“ — ja bad han — „Hjænk
os din Bistand!
Vokus! send os den gunstige Wind og vogt os for
Storme!
Havets Betvinger, Poseidon, hør! Naar Skibet
henglider,
Byd da de skumhvide Bølger No med din vældige
Trefork!“
Derpaa han anraabte Guderne hver; den jultende
Cypris
Bad han om Trøst, naar de kom til de fremmede,
blomstrende Riger.

Nu blev Ankeret trukket fra Bund ved det knagende
Gangspil.
Snart tog Winden i Seilene fat; og da Skibet ei
holdtes,
Skjed det brusende frem under gjentaget Hurra fra
Stranden.

II.

Midt paa en oprørt Sø, ved Midnats Maane-
belysning,
Saaes hiint Skib paa Veien til Lesbos drives af
Stormen.

Ulykkespaende Skyer jeg med Hast over Him-
 len,
 Afbrudt skjulende Maanens Lys; og heftige Vind-
 stød
 Sytes at udkule Havets Dyb og opfluge
 Skibet.
 Alt var den herlige Fokmast tabt; de sunkende
 Planker
 Gav' alt efter for Bølgernes Magt, og Vandene
 strømmed',
 Stjændt de pumpedes ud, paanb ad gabeude
 Sprækker.
 Skibets Mandskab, haardsfere Folk og Alle
 forjogte,
 Stirred' med haabløse Blik; thi Døden saae de for
 Lide.
 Men under Vindenes Sviin, bedækt af drivende
 Vandstøv,
 Stod med rolige Blik og frygtløs Fartsøets
 Fører.
 Et blev der hælt et Løng undtagen det var med
 hans Villie.
 Høit gjennem Stormen lød hans Røst, og Alle
 ham lytred';
 Thi de vidste det vel, han var deres Anker i
 Nøden.

Saaledes opholdt een Mand's Mod de ængstede
Søfolds
Døende Gaad, og een Mand blev en Frelser for
Alle.

III.

Udter en rummelig Havn, med talrige Master og
opfyldt
Af en urolig gjærende Sværm af Søfolk og Kjøb-
mænd,
Viste sig for det udbredte Blik; det var Havnen ved
Leshovs.
Fartøjet, flappet fra Stormens Magt, laae tæt op til
Bruggen.
Dækket var reent og blankt, i Søtidsklæder dets
Mandskab.
Iublande høit et Hurra lød; thi Alle sig
Fyndte
Hen til Næderens Huus, den mægtigste Mand paa
Leshovs.
Han, der vel maatte glæde sig ved, at hans kostbare
Ladning
Mod Forventning var frelst, dem indbudt havde til
Gilde.

Derhen stødte sig nu med et Raab de Iystige
Søfolk.

Stedet, hvor Gildet blev holdt, en sneehvid
skinnende Bygning,
Stuende lidt over Havet ud med Marmors
Arcader,
Saae man, bygget med herlig Kunst, i Nærhed af
Havnen.
Gait den laae paa en Skrænt, og rundtom strakte
sig Marker,
Erøer med Blomster og Frugt, og Viinløvranke paa
Skrænten.

IV.

Havnen og Huset igjen forbandt, og udbredt for
Diet
Viste sig nu den prægtige Sal, hvor Festen blev
feiret,
Gvi og Iys; dens hvælvede Loft blev baaret af
Søiler.
Vordene, smykkede rigt med Star af Guld og Kry-
staller,
Langs mellem Søilerne stod, og glimred' i Solens
Belysning.

Over dem hang en Krands af duftende Rojer, som
Legu paa,
Festen var viet Semeles Søn, den gavmilde
Blingud.

Men, da Gæsterne kom, saavel fra Skibet som
Byen,
Modtog Nhederen venligt Hver ved Festsalens
Indgang.
Senere førte han ind sin Vio, en blomstrende
Dvinde,
Kant som et Rør; hun kom, ledsaget af talrige
Lerner.
Hende til Husiru fik den mægtige Nheder paa
Santos
Forrige Gæst, da Cypria led hans Skib gaae paa
Grund ved
Dens nordlige Kyst; for ham det heldigste Skib-
brud.
Nær ved Festsalens Indgang stod, med bøjede
Nygge,
Udmøgt en talrig Flok af Skibets ældste
Matroser.
Narene havde dem uskiftet gjort til Slid og Stra-
badser;

Men i et Stilsraad agted' man heit deres Nav og
Erfaring.
Disse ved Slædgeren stod og talede iyst med hver-
andre,
Aldrende Græshopper lig, der gribbre med rustede
Stemmer.
Men da Njehederens Hustru kom, den rantsvorne
Qvinde,
Mumlede de med beundrende Blik: „En ypperlig
Reisning!“

Nu gif Njehederen om blandt Gjæsterne, talende
til dem
Mangt opmuntrende Ord. Men rigtklædte Tjenere
hød dem
Hver et Velkomsthæger med Vin. Hans blomstrende
Hustru
Atter begav sig bort. Derefter styndte sig
Alle
Hen til Bordet, og satte sig der, hvor Plads var
ham anvist.

Høit ved Bordenden sad en anseet Udling fra
Byen,
Med det heldige Lodkast valgt til Gildets
Beskyrer.

Du hans loflede Hoved hang en duftende Krands
af
Blindløbblade, bejat med Klaser af rødmende
Druer.
Ei var en skjønnere Mand at see; de brændende
Dine
Slog han i Kredsen omkring, og paabød Lausshed
med Sceptret.
Næst ved ham, paa en lavere Stol, sad Madens
Fordeler,
Han, der utrættelig gav til Gæsterne, hvad de
forlangte.
Saare behændig Stykker han skjar af et uhyre
Bilbsviin,
Som paa Bordet dampende stod. Selv spiste han
Intet;
Ehi han tænkte med Omhu kun paa de ventende
Gæster.
Nærved ilte fra Mand til Mand den Iyftige Mund-
stjæmt,
Bærende paa sin Arm et stort og rummeligt Wiin-
kar,
Fyldt til Manden med kostbar Wiin. Fra Karret
han heldte
Winen forsigtigt ned i Kunstigstjaarne Pø-
taler.

Øbergang Karret var tæmt, han hurtig kom med
et andet,
Fyldte paaah den tomme Pokal. Men aldrig han
hviltte;
Ehi de larmende Gæster ei holdt op med at
drifte.
— Langs med Væggene stod en Flok af yndige
Piger,
Hviled' i sneehvide Slør, med Roser fletted' i
Haaret.
Rundt om Livet den folkede Dragt blev holdt af et
Bælte.
Men i Hænderne bar Enhver den klingende
Lyra.
Herlig Bellid loffed' de frem af Strengen med
Mektret,
Medens de, stilt' i dobbelte Chor, lod Stemmerne
stige.
Nogle Demeter besang, den sorgbetagne, der for-
dum
Sulte fra Land til Land for at søge sin røvede
Datter.
„Datter af Ahea! — de sang — o tifold være du
tilbedt!
Skjendt du søgte med ængstligt Blik ved den antaandte
Fattel,

Kjendte man dog, hvor du kom, dit Spor, din hjæl-
pende Guddom.
Jorden bugner af Arets Bægt, din Gave, De-
meter!
Tredelig Klib og Kunst forjog de glubende Flov-
dyr;
Dyerne rejses af Hytternes Gruus med blinkende
Laarne;
Men vi kjendte det ei, hvis du, o Moder, ei gav
det!"
— Kifligt Andre besang den herlige Gud Dies-
nysoð.
„Søn af Semele! — de sang — o tilfald være du
tilbedt!
Hift med Blinsøb Ranterne groe paa den frugtbare
Strantning.
Snart de rødmande Druers Saft i Karrene pres-
ses,
Snart beredes en herlig Drik, din Gave, Seme-
leus!
Thi vi kjendte den ei, hvis du ei gav os din Blis-
stand.
Had og Avind vige for dig; din mægtige Guds-
dom
Riv os hen til Fryd og gjør os til Gudernes
Lige.

Dobbelthaarne! saa hør vor Bøn! Lad Vinens Bes-
geistring
Glæde de samlede Gæsters Sind; vær os nær med
din Guddom!"

Saaledes fang det dobbelte Chør af de blomstrende
Piger.
Herligt i Salen gjelød da de klangfulke Stem-
mer.
Men paa de jublende Gæsters Bøn blev Sangen
om Vinens
Giver fjunget paany, og paany den hiftes med
Jubel.

Men fra Høitiden fjern, ei delende Vinens Bes-
geistring,
Saae i det duftende Græs to Elskende, ved et Jads-
mintræ
Og ved Cyprias Gunst fikst ad fra de sværmende
Klynger.
Med til dem fra Gæsterne løb i Nftenens Stille-
hed
Sang og latter og Raab; men de Salige mærked'
det ikke.